

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 400/2021-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Jany Laššákovej v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jánom Mišúrom, PhD., advokátom, Záhradnícka 27, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní sp. zn. 16Cpr/5/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. júna 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní sp. zn. 16Cpr/5/2020. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie týchto jeho základných práv, prikáže okresnému konat' bez zbytočných prietáhov a prizná mu finančné zadost'učinenie 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Sťažovateľ ako žalobca podal 19. decembra 2018 na Okresnom súde Banská Bystrica návrh na vydanie platobného rozkazu, v ktorom by bola žalovanej Pôdohospodárskej platobnej agentúre uložená povinnosť zaplatiť mu sumu vo výške 50 290,75 eur z titulu náhrady funkčného platu v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru. Okresný súd Banská Bystrica vydal 7. januára 2019 platobný rozkaz, proti ktorému podala žalovaná včas odpor. Okresný súd Banská Bystrica vyzval sťažovateľa, aby sa vyjadril k odporu a navrhol pokračovanie na príslušnom súde, čo sťažovateľ uskutočnil podaním z 13. apríla 2019. Vec bola následne postúpená na vecne a miestne príslušný Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“), a to 29. apríla 2019, kde je konanie vedené pod sp. zn. 16Cpr/5/2020.

3. Následne okresný súd zabezpečil vyjadrenie (dupliku) žalovaného, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 22. októbra 2019. Sťažovateľ uvádza, že 25. júna 2020 došlo k úprave, ktorá sa prejavila v podobe potvrdenia o zmene sudcu na toho istého sudcu, resp. sudkyňu, a k preradeniu do agendy Cpr, pretože vec bola pôvodne zaevidovaná na súde pod sp. zn. 16C/46/2019. Na 16. marec 2021 bolo nariadené pojednávanie, ktoré bolo z dôvodu pandemických opatrení zrušené. Sťažovateľ uvádza, že podľa jeho informácií zákonná sudkyňa aj počas pandemickej situácie prejednáva veci, ktoré znesú odklad, napr. z agendy pokút dopravného podniku, vyporiadania BSM či vymáhania iných pohľadávok s dátumom nápadu v roku 2020 a aj 2021.

4. Sťažovateľ uvádza, že sa medzičasom stal starobným dôchodcom a otázka tohto nevyriešeného súdneho konania ovplyvňuje jeho nároky zo sociálneho poistenia, jeho výšku starobného dôchodku a výpočet vymeriavacieho základu. Sťažovateľ je už vo veku, keď sa nemusí spravodlivého rozsudku ani dožiť, a momentálny dôchodok podľa vedomosti sťažovateľa nezohľadňuje obdobie trvania štátnozamestnaneckého pomeru, za ktoré si sťažovateľ v konaní pred okresným súdom uplatňuje náhradu funkčného platu. Sťažovateľ sa sťažoval aj predsedovi súdu svojím podaním zo 6. mája 2020, avšak uvádza, že bez akéhokoľvek výsledku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, v čom spočíva naplnenie predpokladov prípustnosti ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ poukazuje na jednotlivé skutočnosti, ktoré sú rozhodné pre posúdenie prietahov.

6. K právnej a faktickej zložitosti uvádza, že predmet konania nie je právne ani fakticky zložitý, resp. nie je zložitý natoľko, aby si okresný súd ako porušovateľ nezorganizoval prácu tak, aby vykonal aspoň prvé pojednávanie alebo dokonca vo veci rozhodol. Sťažovateľ poukazuje na to, že vec nemožno považovať za zložitú na dokazovanie, keďže vo veci sú predložené listinné dôkazy vrátane právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov. Vo veci nebolo nariadené znalecké dokazovanie, výsluch svedkov, ohliadka, súd vlastnou činnosťou nezabezpečoval žiadne iné dôkazy alebo nepripojil obdobné spisy. Vo veci ide o náhradu funkčného platu zo štátnozamestnaneckom pomere za konkrétne obdobie po právoplatnom zrušení rozhodnutia v správnom konaní, ktoré pôvodne štátnozamestnanecký pomer sťažovateľa ukončilo. Uvádza, že obdobný nárok už bol voči sťažovateľovi za iné obdobie rozhodnutý Okresným súdom Bratislava I vo veci vedenej pod sp. zn. 8Cpr/4/2013, čo podľa sťažovateľa ešte zvyrazňuje problém sťažovateľa a jeho potrebu domáhať sa súdnej ochrany z neplatného skončenia pracovného pomeru.

7. Vo vzťahu k správaniu sťažovateľa (či svojím postupom v konaní prispel alebo neprispel k vzniku prietahov) sa sťažovateľ nevyjadril.

8. K postupu samotného súdu uvádza, že spôsobenie zbytočných prietahov okresným súdom je zjavné z časových úsekov medzi jednotlivými úkonmi, počas ktorých okresný súd nevykonával žiadne úkony potrebné pre rýchle a efektívne riešenie, osobitne ak ide o vec, ktorá má byť prejednaná prednostne. Nad rámec vyjadrení procesných strán sú vykonávané len úkony smerujúce k organizácii práce bez efektu na dĺžku konania a organizácia práce zákonného sudcu je taká, že sú uprednostňované a prejednávané veci, ktoré nie sú prednostné a súčasne sú aj z neskoršieho nápadu (2020, 2021).

9. Vo vzťahu k významu sporu pre sťažovateľa sa konkrétne nevyjadruje, avšak ústavný súd je toho názoru, že v tomto kontexte možno vnímať sťažovateľov poukaz na skutočnosť, že je starobným dôchodcom a momentálne nároky zo sociálneho poistenia a dôchodkové nároky sťažovateľa podľa vedomosti sťažovateľa nezohľadňujú obdobie trvania štátnozamestnaneckého pomeru, za ktoré žiada sťažovateľ náhradu funkčného platu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Pri rozhodovaní o sťažnostiach pre porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote ústavný súd vychádza z toho, že ich účelom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu, pričom k odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (III. ÚS 171/20). Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu: právnu a faktickú zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu a jeho význam pre sťažovateľa (II. ÚS 32/02).

11. Vo vzťahu k zložitosti veci ústavný súd uvádza, že predmetom konania je priznanie náhrady funkčného platu v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru. Sťažovateľ síce poukazuje v tejto súvislosti na to, že neplatnosť štátnozamestnaneckého pomeru nastala právoplatnosťou rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/48/2013-246 z 12. apríla 2018, ktorým došlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým bol ukončený štátnozamestnanecký pomer sťažovateľa, ale s týmto záverom nemožno súhlasiť. Z rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/48/2013-246 vyplýva, že vo veci krajský súd rozhodol najskôr rozsudkom č. k. 1S/48/2013-148 z 27. júna 2013 tak, že napadnuté rozhodnutie žalovanej zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolanie a najvyšší súd rozsudok krajského súdu zrušil a konanie zastavil. Toto rozhodnutie najvyššieho súdu bolo zrušené nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 485/2015-36 a vec bola vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Následne najvyšší súd dospel po prihliadnutí na závery ústavného súdu k záveru, že odvolaniu žalovaného treba vyhovieť. Z odôvodnenia nového rozhodnutia najvyššieho súdu č. k. 7Sžo/12/2016 z 15. júna 2016 vyplýva, že podľa právneho záveru vysloveného v predmetnom náleze ústavného súdu napadnuté rozhodnutie žalovaného je potrebné preskúmať v konaní v správnom súdnictve. Najvyšší súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a to bez toho, aby sa zaoberal hmotnoprávnou stránkou veci v jej merite. Krajský súd pri rozhodovaní predmetnej veci vychádzal z právneho záveru vysloveného v náleze ústavného súdu č. k. III. ÚS 485/2015-36. Preto aj „výpoveď“ č. k. 120/1698/2012 z 26. septembra 2012, ako aj „odpoveď“ zamestnávateľa č. k. 200/2546/2012 z 21. decembra 2012 považoval za rozhodnutie vydané v tomto (neskončenom, a teda pokračujúcom) správnom konaní. Krajský súd konštatuje, že žalobou napadnuté rozhodnutie okrem výroku rovnako neobsahuje odôvodnenie. Všeobecne platí, že ak je rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, bráni takýto nedostatok spravidla posúdeniu dôvodnosti meritórnych námietok, a preto sa správny súd s námietkami žalobcu, ktoré uviedol v žalobe, zaoberať nemohol. Krajský súd v Bratislave vzhľadom na už uvedené skutočnosti preskúmané rozhodnutia žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom bude potrebné vo veci štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu znovu

rozhodnúť, a to vydaním rozhodnutia so všetkými náležitosťami, ktoré zákon vyžaduje. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší súd zamietol rozsudkom č. k. 2Sžk/44/2018 zo 17. apríla 2019. Z uvedeného teda vyplýva, že krajský súd, ktorý zrušil sťažovateľom napadnuté rozhodnutia a vec vrátil na ďalšie konanie, sa vo veci nezaoberal meritórnymi námietkami žalobcu (bod 53), a teda krajský súd dosiaľ nevyjadril názor, či bol štátnozamestnanecký pomer ukončený platne. Preto nemožno tvrdiť, že o právnom základe tohto sporu je už rozhodnuté, a to rozsudkom č. k. 1S/48/2013-246. Vec by mala byť momentálne zrejme predmetom správneho konania, avšak sťažovateľ súdu nepredložil tvrdenia o tom, ako a či bolo o nej už rozhodnuté.

12. Z uvedených skutočností možno uzavrieť, že nešlo o jednoduchý, triviálny spor, kde súd môže vychádzať z jasného základu nároku. Možno konštatovať, že konanie o opodstatnenosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru nie je stále skončené. A teda spor, ktorý mal tvoriť právny základ nároku na náhradu mzdy, je spor s rozsiahlou právnou argumentáciou, s ktorou sa súd musel oboznámiť a vysporiadať, na čo potrebuje určitý časový priestor. Tým sa spor stal zložitejším.

13. Ak aj sťažovateľ poukazuje na iné obdobné konanie sťažovateľa, a to konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8Cpr 4/2013, nejde o vhodný prímer. V tomto súdnom konaní okresný súd vychádzal z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, a teda základ nároku vyvodzoval z tohto právoplatného rozhodnutia. Krajský súd však v správnom súdnictve preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného a zrušil ho z dôvodu, že žalovaný ich vydal v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia. Žalovaný totiž považoval podmienky pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. a) pôvodného zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe za splnené bez toho, aby ponúkol žalobcovi (sťažovateľovi) voľné, resp. dočasne neobsadené štátnozamestnanecké miesta, ktorými sám disponoval, a aby sa aspoň pokúsil o zachovanie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu (sťažovateľa) cestou trvalého preloženia podľa § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe. Preto krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie vedúceho služobného úradu žalovaného vydané v oboch stupňoch je potrebné zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom bude právnym názorom súdu viazaný. V uvedenej veci sa krajský súd, ktorý preskúmaval napadnuté rozhodnutia, jasne vyjadril k meritórnej stránke veci.

14. Ústavný súd berie do úvahy skutočnosť, že ide o pracovnoprávny spor, ktorý sa aj z pohľadu judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva alebo ústavného súdu považuje za spor, ktorý si v ohľade času primeraného na prejednanie vyžaduje osobitnú starostlivosť (Vocaturu proti Taliansku, rozsudok z 24. 5. 1991, I. ÚS 345/2014).

15. Čo sa týka správania sťažovateľa (či svojím postupom v konaní prispel alebo neprispel k vzniku prieťahov), sťažovateľ ho bližšie nerozvádza a ani ústavný súd z príloh ústavnej sťažnosti nezistil v tomto smere žiadne skutočnosti.

16. Vo vzťahu k postupu súdu ústavný súd uvádza, že od podania návrhu na vydanie platobného rozkazu 19. decembra 2018 súdy plynule konali s tým, že posledný písomný úkon bol sťažovateľovi doručený 22. októbra 2019. Následne bolo nariadené pojednávanie na 16. marec 2021, ktoré bolo zrušené z dôvodu pandemických opatrení.

17. Z uvedeného časového rámca vyplýva, že súd v období od 22. októbra 2019 (keď bola sťažovateľovi doručená duplika žalovaného) do dňa nariadenia termínu pojednávania nevykonal počas obdobia zhruba pätnástich mesiacov žiadny konkrétny úkon. Toto obdobie však treba vnímať v kontexte celého prejednávaneho sporu a v kontexte zhodnotenia všetkých kritérií, ktoré ústavný súd pri zbytočných prietahoch zohľadňuje. Ústavný súd teda skúmal, či možno obdobie nevykonania žiadneho procesného úkonu v tomto období považovať za prietahy a či ide o prietahy zbytočné.

18. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy alebo čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03). Pojem „zbytočné prietahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. Len v prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa vyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy, môže vysloviť porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06).

19. V kontexte posudzovanej veci je relevantné aj to, že v období nevykonania žiadneho úkonu (15 mesiacov) nastala pandemická situácia. V dôsledku tejto situácie došlo k obmedzeniam práve vo vzťahu k nariadeniu a vykonaniu súdnych pojednávanií, ktorých cieľom bolo obmedziť osobný styk jednotlivých osôb. Podľa § 3 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, ktorý bol účinný od 27. marca 2020, platilo, že v čase mimoriadnej situácie alebo núdzového stavu súdy vykonávajú pojednávania, hlavné pojednávania a verejné zasadnutia len v nevyhnutnom rozsahu. Neskôr došlo vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24/2021 Z. z. účinnej od 23. januára 2021 ku konkretizácii obmedzení nariadenia súdnych pojednávanií, a to vymenovaním vecí, v ktorých sa pojednávania vykonávať môžu. Pracovnoprávne spory medzi nimi vymenované nie sú a v tomto prípade nejde ani o vec, ktorá neznesie odklad (§ 1 ods. 2 vyhlášky č. 24/2021 Z. z.). Vykonávanie pojednávanií bolo ešte sprísnené ďalšími obmedzeniami, napr. medzičasom vydala vláda Slovenskej republiky uznesenie č. 453/2020 Z. z. o zákaze vychádzania v čase od 1. do 24. januára 2021 s tým, že medzi výnimkami zo zákazu vychádzania nebola cesta na pojednávanie. Z uvedeného dôvodu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky odporučilo súdom zrušiť, resp. odročiť súdne pojednávania, ktoré sa mali uskutočniť v tomto čase. Z uvedeného vyplýva, že v rámci organizácie práce na súde došlo z dôvodov pandémie k potrebe posunúť už nariadené a zrušené pojednávania, čím sa opäť objektívne museli posunúť aj termíny pojednávanií v iných veciach. Pandémii nemožno pričítať súdu a súd v dôsledku opatrení, ktoré sledovali ochranu verejného zdravia, objektívne nemohol vykonávať pojednávania, teda procesné úkony, kde sa vyžadoval osobný kontakt súdu a strán, ibaže by strany s rozhodnutím vo veci v ich neprítomnosti súhlasili.

20. Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa, že zákonná sudkyňa rozhodovala iné veci, treba uviesť, že z listín predložených sťažovateľom tieto závery jednoznačne nevyplývajú. Zo zoznamu verejných vyhlásení rozsudkov nevyplýva, že by zákonná sudkyňa uprednostnila iné konania pred týmto sporom. Ak sťažovateľ tvrdí, že išlo o veci pokút dopravného podniku, možno usúdiť, že strany práve v týchto veciach udelili súdu súhlas na rozhodnutie veci bez pojednávania, a preto veci boli zrelé na verejné vyhlásenie rozsudku. O aký druh veci išlo, však z listín nevyplýva. Vzhľadom na nedostatok informácií nemožno závery tvrdené sťažovateľom vyvodit' ani z ďalšej prílohy, ktorá

obsahuje zoznam pojednávanií zákonnej sudkyne, kde sa nachádza aj nariadené pojednávanie sťažovateľa, ktoré bolo zrušené. Takto mohli byť zrušené aj ostatné nariadené pojednávania.

21. Tiež je potrebné uviesť, že skutočnosť, že súd nevykonáva žiadne úkony, nemusí nevyhnutne znamenať, že nekoná a vecou sa nezaobera (pozri aj III. US 106/2018). Aj obdobie formálneho nevykonania žiadneho úkonu nemožno vnímať schematicky, pretože aj v rámci tohto obdobia treba počítať s fázou konania, ktorou je príprava na pojednávanie a ktorá nasleduje po zabezpečení vyjadrení k žalobe. V rámci tohto obdobia súd musí mať určitý časový priestor, aby sa so žalobou, vyjadrením a replikou oboznámil, aby vec skutkovo vytriedil a zaoberal sa právnou stránkou veci. Súd je totiž na začiatku pojednávania povinný oboznámiť strany s výsledkami prípravy pojednávania a uviesť, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci (§ 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Preto ústavný súd bral ohľad aj na čas potrebný na prípravu na pojednávanie (III. US 377/09) a tiež zohľadnil to, že išlo len o jedno obdobie nečinnosti. V tomto kontexte treba poukázať aj na judikatúru ústavného súdu v tom smere, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, IV. US 513/2020). To, či ojedinelá nečinnosť, hoci aj v trvaní pätnástich mesiacov, môže byť kvalifikovaná ako zbytočné prieťahy, posudzuje súd v kontexte celej prejednávanej veci. Súd sa preto pre účely komplexného posúdenia prieťahov zaoberal aj významom veci pre sťažovateľa.

22. Čo sa týka významu veci pre sťažovateľa, zo sťažnosti možno usúdiť, že rýchle rozhodnutie má pre sťažovateľa význam v dvoch rovinách. Prvou rovinou je jeho vek starobného dôchodcu a ako sám uvádza, obava, či sa rozhodnutia ešte dožije. Druhou sú jeho nároky zo sociálneho poistenia, jeho výška starobného dôchodku a výpočet vymeriavacieho základu, ktoré majú byť podľa jeho vedomostí nevyriešením tohto súdneho sporu ovplyvnené.

23. Vo vzťahu k prvej rovine možno uviesť, že z judikatúry ústavného súdu dosiaľ nemožno vyvodiť, že vek sporovej strany vo výške 64 rokov by mal zásadným spôsobom ovplyvňovať nazeranie súdu na prieťahy v konaní. Čo sa týka druhej roviny, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ uviedol tieto tvrdenia len všeobecne, nekonkretizoval a neodkázal na konkrétnu argumentáciu v dôkaznom materiáli, či nevyplatenie týchto finančných nárokov ovplyvnilo výšku nárokov zo sociálneho poistenia, výšku starobného dôchodku a výpočet vymeriavacieho základu. Ústavný súd nie je vyšetrovacím súdom a vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa sa subsidiárne aplikujú ustanovenia Civilného sporového poriadku [§ 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Je preto povinnosťou sťažovateľa uviesť konkrétne a jasné skutkové tvrdenia, teda z čoho konkrétne vyplýva, že tieto nároky sťažovateľa sú ovplyvňované nevyplatením finančných nárokov, ktoré sú predmetom súdneho konania sp. zn. 16 Cpr/5/2020. Sťažovateľ síce priložil rôzne pomerne rozsiahle rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ktoré obsahujú rôzne tabuľky, avšak sťažovateľ nepoukázal, na základe ktorej argumentácie z týchto rozhodnutí možno dospieť k záveru, že jeho tvrdenia v tejto ústavnej sťažnosti sú pravdivé alebo aspoň vecne podložené.

24. Ústavný súd teda posúdil postup okresného súdu v celej jeho šírke a zaoberal sa jednotlivými zložkami práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Možno uzavrieť, že vec sama osebe nebola jednoduchá. Naopak, zdá sa, že o základe nároku nebolo ešte právoplatne rozhodnuté. Správanie sťažovateľa ústavný súd nevyhodnotil ako také, ktoré prispelo k predĺženiu konania. Vo vzťahu k významu veci pre sťažovateľa ústavný súd uzatvára, že aj vzhľadom na nepodložené tvrdenia sťažovateľa nepovažuje ústavný súd za preukázané, či tvrdenia sťažovateľa týkajúce sa ovplyvnenia jeho nárokov zo sociálneho poistenia a jeho výšku dôchodku sú pravdivé. Na vek sťažovateľ ústavný súd osobitne neprihliadal. Ústavný súd, naopak, prihliadal na skutočnosť, že išlo o pracovnoprávny spor, na druhej strane však prihliadal na mimoriadnu situáciu, ktoré nastala práve v období, keď bola vec sťažovateľa pripravená na nariadenie pojednávania. Ústavný súd je toho názoru, že neprejednanie veci na verejnom pojednávaní nemožno vzhľadom na protipandemické opatrenia popísané v bode 19 pričítať súdu. Okresnú súd totiž nemohol potrebu vec prejednať nijako ovplyvniť. Preto aj ak ústavný súd zistil, že v konaní bolo určité obdobie, keď súd nekonal, toto obdobie nevyhodnotil ako obdobie zbytočných prietáhov.

25. V prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 38/04, II. ÚS 199/02, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06, IV. ÚS 290/04). Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu